

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ И ОДБРАНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

На седници Наставно-научног већа Филозофског факултета Универзитета у Београду, одржаној 25. јуна 2026. године именована је комисија за оцену докторске дисертације под називом **„Развој програма за унапређење емоционалне интелигенције младих у школском контексту“**, докторанткиње Кристине Мојовић Здравковић. Након прегледа докторске дисертације, подносимо следећи извештај.

Основне информације о кандидаткињи

Кристина Мојовић Здравковић рођена је 30. априла 1994. године у Крагујевцу, где је завршила основну школу „Мирко Јовановић“ и Прву крагујевачку гимназију као носилац Вукове дипломе. Основне академске студије психологије на Филозофском факултету Универзитета у Београду уписала је 2013. године, а завршила 2017. са просечном оценом 8,86. Мастер академске студије на истом факултету завршила је 2018. године, одбраном завршног рада под називом *Утицај интернет претраге на формирање знања и процену сопствене базе знања*, под менторством проф. др Зоране Јолић Марјановић, са оценом 10. Њен мастер рад је 2019. године ушао у финале за награду Фондације *Катарина Марић* за најбољи завршни рад у области психологије у Србији. Докторске академске студије уписала је академске 2018/19. године, на Одељењу за психологију Филозофског факултета Универзитета у Београду. На седници Већа научних области друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду, одржаној 25. јануара 2022. године, одобрен је предлог теме докторске дисертације *Развој програма за унапређење емоционалне интелигенције младих у школском контексту*.

По упису докторских академских студија, у марту 2019. године Кристина је изабрана је у звање истраживач-приправник. Од априла 2019. ангажована је на пројекту *Идентификација, мерење и развој когнитивних и емоционалних компетенција важних друштву оријентисаном на европске интеграције (ИО 179018)*, по основу Другог позива младим истраживачима за учешће на научно-истраживачким пројектима МПНТР. Од децембра исте године запослена је на Институту за психологију, Филозофског факултета Универзитета у Београду. У децембру 2021. године изабрана је у звање истраживача сарадника. Од почетка школске 2019/20. године Кристина је ангажована као сарадница у настави на предметима *Увод у психологију образовања* и

Психологија учења и наставе, на основним студијама Одељења за психологију Филозофског факултета Универзитета у Београду.

Чланица је Лабораторије за развојну психологију и психологију образовања од 2015. године. Имала је прилику да учествује у бројним националним и међународним научно-истраживачким пројектима, од којих су неки: *PEERSOLVERS – The PEER model of collaborative problem solving: Developing young people’s capacities for constructive interaction and teamwork*, финансираног од стране Фонда за науку Републике Србије у оквиру позива ИДЕЈЕ (#7744729) и *ILLUMINE – A Community for Exploring and Sharing Uses of Evidence-Based Teaching Strategies*, финансираног од стране Европске Уније у оквиру позива Еразмус+.

Учествовала је у организацији више домаћих и међународних научних скупова, од којих су неки *Европска конференција о истраживањима у образовању и Конференција за младе истраживаче (European Conference on Educational Research – ECER, i Emerging Researchers’ Conference – ERC)*, одржане у септембру 2025. године у Београду, као и међународна научна конференција *Емпиријска истраживања у психологији (Empirical Studies in Psychology)*, чији је члан Организационог одбора од 2023. године.

Кроз досадашњи научно-истраживачки рад, Кристина Мојовић Здравковић објавила је осам научних радова, од тога четири у међународним часописима изузетних вредности (M21a), два рада у међународним часописима (M23) и два рада у националним часописима међународног значаја (M24). Кандидаткиња је објавила и један рад у тематском зборнику међународног значаја (M13). Кристина је имала 33 излагања на научним скуповима, од тога, четири саопштења са међународног скупа штампана у целини (M33), 23 саопштења са међународних скупова штампаних у изводу (M34), једно саопштење са скупа националног значаја штампаних у целини (M63) и пет саопштења са скупа националног значаја штампана у изводу (M64). Коауторка је и једног стручног приручника.

У периоду од 2018–2020. године Кристина је била ангажована као млађа сарадница Истраживачке станице *Петница* у оквиру Семинара за психологију. Од 2020. године постаје стручна сарадница, а од децембра 2025. године и чланица Програмског одбора Семинара за психологију Истраживачке станице *Петница*. Чланица је истраживачке секције Друштва психолога Србије (ДПС), Друштва истраживача у образовању у Србији (ДИОС), као и неколико међународних стручних удружења у области развојне психологије и психологије образовања.

Основни подаци о дисертацији

Докторска дисертација кандидаткиње Кристине Мојовић Здравковић под насловом *„Развој програма за унапређење емоционалне интелигенције младих у школском контексту“* израђена је на Одељењу за психологију Филозофског факултета Универзитета у Београду, у оквиру научне области психологије. По својој тематици и теоријском усмерењу, дисертација је тематски на пресеку развојне и педагошке

психологије, са специфичним фокусом на изучавање емоционалне интелигенције и дигитално посредоване комуникације у развоју адолесцената.

Дисертација је организована у девет одељака, прве три тематске целине односе се на теоријске конструкте на којима почива емпиријски део рада, четврта на дефинисање предмета, циљева и приказ структуре рада, док се у наредне три целине детаљно приказују три емпиријске студије реализоване за потребе израде дисертације. Последња два одељка дају обједињену дискусију и закључну синтезу свих прикупљених налаза. На крају рада приказан је списак литературе. Дисертација је написана на 190 страна основног текста, уз списак литературе и прилоге на још 38 страна. Списак коришћене литературе обухвата 203 библиографске јединице. Дисертација садржи 20 табела и 13 графичких приказа, као и 13 прилога.

Предмет и циљ дисертације

Предмет докторске дисертације јесте унапређење емоционалне интелигенције адолесцената у школском контексту, при чему се посебна пажња посвећује онлајн комуникацији релевантној за емоционалне процесе – у којој се емоције и емоционална значења изражавају, препознају, тумаче и регулишу – као једном од важних простора савременог одрастања. Дакле, у средишту рада је питање како се способности препознавања, разумевања, коришћења и регулисања емоција испољавају и могу подржати у условима у којима се вршњачки односи, емоционална размена и социјална евалуација адолесцената одвијају у непосредном и дигитално посредованом окружењу. Овако одређен предмет истраживања заснован је на повезивању модела емоционалне интелигенције као способности са социокултурним разумевањем развоја, у оквиру којег се дигитални медији посматрају као савремена средства посредовања комуникације и социјалних односа.

Основни циљ дисертације јесте да се, на основу теоријског модела емоционалне интелигенције као способности, социокултурног разумевања развоја и емпиријских података прикупљених у оквиру рада, осмисли школски програм за унапређење емоционалне интелигенције ученика који ће бити развојно примерен адолесцентима, усклађен са реалним школским контекстом и заснован на ситуацијама које су емоционално релевантне за савремени контекст одрастања. Из овако постављеног општег циља произлазе четири међусобно повезана потциља: идентификовање аспеката онлајн комуникације које адолесценти доживљавају као емоционално значајне; испитивање повезаности издвојених аспеката онлајн комуникације са емоционалном интелигенцијом; испитивање потреба, могућности и ограничења школе као контекста у којем би програм требало да буде реализован; и, коначно, интегрисање налаза у предлог интервенција усмерених на развој емоционалне интелигенције адолесцената.

У складу са овако постављеним предметом и циљевима, емпиријски део дисертације чине три међусобно повезане студије, које прате јасну истраживачку и развојну логику: прва полази од искустава самих адолесцената и идентификује емоционално значајне ситуације у њиховој онлајн комуникацији; друга квантитативно испитује односе између социоемоционалних ресурса, образаца онлајн понашања и

самопредстављања, емоционалних и регулационих образаца онлајн комуникације и субјективног доживљаја онлајн комуникације; док трећа уводи перспективу школе и испитује услове под којима се добијена сазнања могу превести у програмске смернице. На тај начин, појединачне студије нису конципиране као независна истраживања, већ као сукцесивни кораци у развоју емпиријски утемељеног програма.

Циљ прве студије, која има експлоративни карактер, био је да се идентификују и дубље разумеју ситуације у онлајн комуникацији које адолесценти доживљавају као емоционално значајне – како позитивне и афирмишуће, тако и нејасне, узнемирујуће или захтевне за емоционалну регулацију. Посебна пажња била је усмерена на специфичности онлајн комуникације које мењају услове у којима се емоционалне информације препознају и тумаче како би се идентификовале/мапирале дигиталне ситуације значајне за наредне фазе истраживања и избор садржаја будућег програма.

Прва студија реализована је у три корака. Најпре је пилот квантитативним истраживањем ауторка стекла актуелне увиде у начине на које адолесценти у Србији користе веб-сајтове за друштвено умрежавање, њихов доживљај онлајн комуникације и афективна искуства која повезују с дигиталним окружењем, и тиме поставила контекст за квалитативно истраживање. Следили су индивидуални интервјуи са средњошколцима, усмерени на дубље разумевање начина на које адолесценти описују, тумаче и регулишу емоционално значајне ситуације у онлајн комуникацији, док су фокус групне дискусије са ученицима седмог разреда основне школе омогућили да се налази развојно допуне и да се сагледају специфичности онлајн комуникације на почетку адолесценције. На основу интеграције квалитативних налаза издвојен је „каталог“ конкретних онлајн ситуација и емоционалних изазова релевантних за развој емоционалне интелигенције, који представља непосредан инпут за наредне студије и развој програмских активности.

Друга студија представља квантитативно, корелационо испитивање односа између социоемоционалних ресурса адолесцената, образаца онлајн понашања и самопредстављања, емоционалних и регулационих образаца онлајн комуникације и субјективног доживљаја онлајн комуникације. На основу налаза прве студије конструисана су два инструмента: 1) *Скала емоционалних и регулационих образаца комуникације у онлајн контексту (СЕРОК)*, намењена процени образаца доживљавања, реаговања и комуникације који се понављају у емоционално значајним ситуацијама онлајн комуникације, и 2) *Скала образаца онлајн понашања адолесцената (СОПА)*, усмерена на шири домен свакодневног дигиталног функционисања. У оквиру студије најпре су испитане метријске карактеристике новоконструисаних инструмената, а затим и интеракција емоционалне интелигенције, емпатије и саосећања, образаца онлајн понашања и самопредстављања са емоционалним и регулационим обрасцима онлајн комуникације и субјективним доживљајем те комуникације.

Трећа студија помера фокус са самих адолесцената ка школи као развојном и образовном контексту и има пре свега експлоративну функцију. Њен циљ био је да се из перспективе наставника и стручних сарадника испитају емоционално функционисање ученика и дигитално специфични емоционални изазови с којима се они сусрећу, као и потребе, ресурси, могућности и ограничења школе у погледу развоја и примене програма подршке емоционалној интелигенцији. Студија је, дакле, требало да

одговори на питање на који начин се налази добијени у прве две студије могу превести у реални школски контекст.

Посматрано у целини, три описане студије омогућиле су кандидаткињи да развој програма не заснује само на релевантним теоријским знањима и концептима, већ и на еколошки валидним сазнањима о свакодневним емоционално шаржираним искуствима младих у непосредној и дигитално посредованој размени са вршњацима и реалним могућностима школе као контекста његове примене.

Истраживачке хипотезе

Имајући у виду претежно експлоративни карактер појединих делова истраживања и развојну логику дисертације, у раду нису формулисане класичне истраживачке хипотезе, већ су постављена истраживачка питања која се надовезују кроз три међусобно повезане студије.

У првој студији истраживачка питања усмерена су на то како адолесценти доживљавају и тумаче емоционално релевантне ситуације у онлајн комуникацији: како препознају емоционалне сигнале у условима редукованих невербалних информација, како тумаче изостанак одговора, реакције, емотиконе и друге дигиталне знакове, како регулишу сопствену доступност и изложеност и на који начин дигитални простор постаје део њиховог емоционалног и социјалног функционисања.

У другој студији истраживачка питања су прецизније операционализована и односе се на испитивање: 1) метријских карактеристика новоконструисаних инструмената, њихове факторске структуре и повезаности са сродним конструктима обухваћеним постојећим мерама; 2) повезаности социоемоционалних ресурса адолесцената — емоционалне интелигенције, емпатије и саосећања — са обрасцима онлајн комуникације и субјективним доживљајем онлајн комуникације; 3) повезаности образаца онлајн понашања и самопредстављања са обрасцима онлајн комуникације и субјективним доживљајем онлајн комуникације; 4) да ли су повезаности социоемоционалних ресурса, као и образаца онлајн понашања и самопредстављања, са субјективним доживљајем онлајн комуникације статистички посредоване обрасцима онлајн комуникације; као и 5) који се обрасци повезаности задржавају када се социоемоционални ресурси, обрасци онлајн понашања и самопредстављање разматрају истовремено у интегративном моделу.

Трећа студија поставља истраживачка питања у контексту школе и усмерена је на перспективу наставника и стручних сарадника. Испитује се које емоционалне изазове повезане са дигиталном комуникацијом запослени у школама препознају код ученика, на који начин се онлајн искуства младих преносе у школску свакодневицу, које ресурсе школа има за подршку емоционалном развоју ученика, како запослени виде сопствену улогу у том процесу и које би препреке могле да отежају развој и примену програма.

Кратак опис садржаја дисертације

У првом поглављу, Адолесценција као период емоционалне реорганизације, кандидаткиња разматра специфичности адолесценције као развојног периода, динамику развојних задатака, као и промене у домену појма о себи, идентитета и социоемоционалног функционисања. Адолесценција се посматра као развојна транзиција у којој односи са вршњацима, потреба за припадањем, социјална евалуација, осамостаљивање и формирање идентитета добијају посебан значај.

Друго поглавље, Дигитално посредовано одрастање: зашто је дигитални контекст важан за разумевање адолесценције, посвећено је анализи улоге дигиталних технологија и друштвених мрежа у савременом одрастању. Кандидаткиња критички разматра концепт „дигиталних урођеника” и супротстављене технооптимистичке и технопесимистичке приступе, а посебну пажњу посвећује улози друштвених мрежа у самопредстављању, социјалном поређењу и развоју појма о себи. Теоријску основу за разумевање дигиталног окружења као развојног контекста пружа социокултурни приступ Виготског и концепт медијације. Дигитални медији се, из ове перспективе, посматрају као савремена средства посредовања односа и комуникације, а не као издвојен или спољашњи додатак развоју адолесцената.

У трећем поглављу, Емоционална интелигенција, представљен је развој овог конструкта и различити приступи његовој концептуализацији, са посебним ослонцем на модел емоционалне интелигенције као способности. Разматрају се налази о повезаности емоционалне интелигенције са различитим развојним исходима, као и постојећи програми усмерени на њено унапређење. У завршним деловима поглавља кандидаткиња повезује теорију емоционалне интелигенције са школским и дигиталним контекстом, разматра дигиталне медије као посреднике комуникације са емоционалним значењем и анализира начине на које се различите способности емоционалне интелигенције активирају у дигитално посредованим ситуацијама. Поглавље се завршава образлагањем потребе за мултиметодским приступом проучавању овог феномена.

У четвртном поглављу дефинисани су предмет и циљеви дисертације и образложена структура емпиријског дела.

Емпиријски део рада почиње приказом прве студије. Прва студија има експлоративни и претежно квалитативни карактер и усмерена је на идентификовање и разумевање ситуација у онлајн комуникацији које адолесценти доживљавају као емоционално релевантне. Реализована је у три повезане фазе. Припремна квантитативна фаза пружа шири увид у обрасце коришћења друштвених мрежа, комуникационе преференције и афективна искуства адолесцената. Потом су спроведени полуструктурисани интервјуи са 11 средњошколаца узраста од 16 до 18 година, а прикупљени материјал анализиран је применом рефлексивне тематске анализе. Трећу фазу чине четири фокус-групне дискусије са укупно 24 ученика седмог разреда. Интеграцијом налаза прве студије издвојене су карактеристичне ситуације и обрасци дигиталне комуникације који представљају основу за наредне фазе истраживања и за избор садржаја будућег програма.

Друга студија представља квантитативно корелационо истраживање на узорку од 1065 ученика средњих школа, усмерено на испитивање односа између способности емоционалне интелигенције, емпатије, образаца онлајн понашања и самопредстављања, као и различитих аспеката и субјективног доживљаја онлајн комуникације. За прикупљање података у овој студији коришћена је апликација *ESMIRA*. У истраживању су коришћени следећи инструменти: за испитивање способности емоционалне интелигенције: *Тест речника емоција (TRE; engl. Vocabulary of Emotions Test – VET; Takšić et al., 2003)* и *Ана–Тамара–Такић Тест ЕИ (ATTEI; Božac, 2005)*; за испитивање емпатије и симпатије коришћена је истоимена скала *Мера емпатије и симпатије адолесцената (The Adolescent Measure of Empathy and Sympathy – AMES; Vossen et al., 2015)*, и конструисана нова, адаптирана верзија скале прилагођене контексту друштвених мрежа - *Мера емпатије и симпатије адолесцената у контексту друштвених мрежа*; за испитивање карактеристика дигиталне комуникације коришћена је *Скала самопрезентације у онлајн контексту (Presentation of Online Self Scale – POSS; Bodroža et al., 2025)*, као и три субскеале из *Скала ставова према онлајн комуникацији Measure of Online Communication Attitude – MOCA; Ledbetter, 2009*). Поред постојећих, примењене су и две скале конструисане за потребе дисертације на основу налаза прве студије — *Скала емоционалних и регулационих образаца комуникације у онлајн простору (СЕРОК)* и *Скала образаца онлајн понашања адолесцената (СОПА)*. У овом делу рада приказане су провере метријских карактеристика новоконструисаних инструмената, као и анализе социоемоционалног и дигитално-комуникационог модела и њихова интеграција, након чега кандидаткиња разматра значај добијених налаза за развој програма подршке емоционалној интелигенцији младих.

Трећа студија уводи перспективу школе и запослених у њој. У истраживању је учествовало 40 запослених – 15 наставника српског језика и књижевности и 25 стручних сарадника и других запослених са релевантним искуством у раду са ученицима. Подаци су прикупљени путем упитника који је садржао питања о емоционалном функционисању ученика, изазовима специфичним за дигитално окружење, могућностима развоја емоционалне интелигенције у школи, као и ресурсима и препрекама за примену програма. Посебно су размотрене могућности развоја емоционалне интелигенције кроз постојеће наставне садржаје, улога наставника и стручних сарадника, услови имплементације и могућности укључивања ученика у креирање програма.

Након приказа емпиријских резултата, у осмом поглављу кандидаткиња интегрише налазе три студије и преводи их у смернице за развој програма подршке емоционалној интелигенцији адолесцената. На основу емпиријских резултата предлаже концепт тренинга емоционалне интелигенције, чија је основна идеја да се емоционалне способности развијају кроз конкретне ситуације из школског, вршњачког и дигитално посредованог живота младих. Формулисани су основни принципи програма, а затим је предложена структура од дванаест тематских јединица. Размотрене су и могућности да се добијени налази употребе за допуну постојећих програма, на пример *RULER* и *PEERSolvers* приступа.

Девето, завршно поглавље – Закључна синтеза – обједињује теоријске, емпиријске и примењене аспекте дисертације. Кандидаткиња разматра шири значај предложеног приступа, издваја смернице за будућа истраживања и формулише завршне закључке. Посебно се наглашава да предложени програм не би требало разумети као програм о ризицима или „опасностима интернета“, већ као покушај да се дигитално посредована свакодневица адолесцената укључи у само разумевање њиховог емоционалног развоја и учења.

Научни и практични допринос дисертације

Докторска дисертација остварује научни допринос повезивањем три поља, до сада углавном одвојено разматрана: развој емоционалне интелигенције у адолесценцији, дигитално посредована комуникација младих и школа као контекст социоемоционалног развоја. Полазећи од модела емоционалне интелигенције као способности и социокултурног приступа развоју, кандидаткиња дигитално окружење не посматра као издвојен домен живота младих, већ као један од савремених контекста у којима се вршњачки односи и емоционални процеси одвијају и обликују. Значајан концептуални допринос рада огледа се, стога, у разматрању значења и улоге емоционалне интелигенције у условима дигитално посредоване комуникације, односно у указивању на то да дигитални контекст не представља само нови простор примене већ познатих емоционалних способности, већ у извесној мери мења и услове у којима се емоционалне информације опажају, тумаче, изражавају и регулишу.

Посебан допринос дисертације представља померање истраживачког фокуса са општих показатеља коришћења дигиталних технологија и дигиталних ризика ка свакодневним комуникационим ситуацијама у дигиталном контексту које за адолесцените имају емоционално значење. На тај начин, кандидаткиња пажњу усмерава на низ развојно релевантних ситуација које активирају питања припадања, прихваћености, блискости, самовредновања и регулације сопствених емоционалних реакција. Ова перспектива омогућава прецизније разумевање психолошких захтева које савремена дигитална комуникација поставља пред младе.

На емпиријском плану, допринос рада чине налази три студије различитог методолошког приступа. Прва студија обезбедила је искуствену мапу ситуација и образаца онлајн комуникације које сами адолесценти препознају као емоционално значајне. У другој студији ови налази преведени су у квантитативно испитивање односа између емоционалне интелигенције, емпатије, образаца понашања на интернету, самопредстављања и субјективног доживљаја онлајн комуникације. У том оквиру развијена су два нова инструмента – Скала емоционално релевантне онлајн комуникације (СЕРОК) и Скала образаца онлајн понашања адолесцената (СОПА) – чије су почетне метријске карактеристике проверене у дисертацији. Трећа студија проширила је перспективу укључивањем наставника и стручних сарадника и омогућила да се налази о функционисању адолесцената размотре у односу на реалне ресурсе и ограничења школског окружења. Овакво повезивање искуственог, квантитативно-емпиријског и школског нивоа представља једну од важних вредности истраживачког нацрта дисертације.

Теоријска и емпиријска сазнања интегрисана су у предлог програма за развој емоционалне интелигенције којим се уважава да се емоционалне способности развијају и испољавају у конкретним развојним, релационим и комуникационим ситуацијама. У том смислу, рад не предлаже измену основног модела емоционалне интелигенције као способности, већ његову развојем и контекстом вођену операционализацију. Овај приступ отвара и више праваца за даља истраживања, посебно за развој задатака и инструмената којима би се емоционална интелигенција процењивала у дигитално посредованим ситуацијама.

Практични допринос дисертације огледа се пре свега у превођењу почетног теоријског оквира и прикупљених емпиријских налаза у конкретне смернице за развој школског програма подршке емоционалној интелигенцији адолесцената. Кандидаткиња издваја седам принципа на којима би овакав програм требало да почива: еколошку валидност садржаја, рад на тумачењу емоционално важних ситуација, подршку емоционалној регулацији у различитим контекстима, повезивање онлајн и офлајн искустава, развој заједничког језика и норми комуникације заснованих на разумевању перспективе другог, партиципативност и модуларност. На основу ових принципа разрађен је и предлог структуре тренинга кроз дванаест тематских јединица, са конкретним примерима ситуација, активности и начина рада са ученицима. Програм је конципиран тако да се може прилагођавати специфичностима школе и одељења и повезивати са постојећим наставним и ваннаставним активностима.

Практична вредност рада огледа се и у препознавању услова неопходних за примену оваквог програма у школи. Налази указују на потребу да програм буде временски и организационо изводљив, модуларно организован, ослоњен на конкретна искуства ученика и подржан од стране наставника и стручних сарадника. Посебно је значајно укључивање ученика као сарадника у избор тема, примера и активности, чиме се повећава развојна и контекстуална релевантност програма. Истовремено, дисертација показује могућност да се развој емоционалних способности integriше у већ постојеће школске садржаје, укључујући наставу књижевности, психологије, грађанског васпитања и часове одељењског старешине.

Значајан аспект практичног доприноса представља и разматрање начина на који се налази дисертације могу користити за допуну већ постојећих програма емоционалног и социоемоционалног учења, што је у раду илустровано на примерима *RULER* и *PEERSolvers* приступа. Уместо конципирања засебног програма „о интернету“, предложено је да се постојеће активности за препознавање, разумевање и регулисање емоција прошире ситуацијама из дигиталне свакодневице младих.

Закључак

Докторска дисертација кандидаткиње Кристине Мојовић Здравковић под називом **„Развој програма за унапређење емоционалне интелигенције младих у школском контексту“** представља оригинално и самостално научно дело којим су испуњени циљеви и задаци наведени у одобреној пријави докторске дисертације. Кандидаткиња је у својој тези показала разумевање области која је предмет истраживања, критички приступила налазима досадашњих истраживања, брижљиво спровела обухватно прикупљање података и њихову обраду, и показала способност да добијене податке адекватно интегрише и интерпретира.

Имајући све изнето у виду, Комисија закључује да је дисертација (а) у складу са одобреном пријавом, (б) представља оригинално и самостално научно дело и (в) да су се стекли услови за њену одбрану, те предлаже Наставно-научном већу Филозофског факултета да прихвати наше позитивно стручно мишљење и кандидаткињи Кристини Мојовић Здравковић одобри јавну одбрану докторске дисертације **РАЗВОЈ ПРОГРАМА ЗА УНАПРЕЂЕЊЕ ЕМОЦИОНАЛНЕ ИНТЕЛИГЕНЦИЈЕ МЛАДИХ У ШКОЛСКОМ КОНТЕКСТУ**.

У Београду, 17. јула 2026. године.

Чланови комисије:

проф. др Зорана Јолић Марјановић
Универзитет у Београду, Филозофски факултет

проф. др Ивана Степановић Илић
Универзитет у Београду, Филозофски факултет

проф. др Добринка Кузмановић
Универзитет у Београду, Филолошки факултет